

28.10 2016 Krušné Hory – Klínovec - OBERWIESENTHAL - HORNÍ BLATNÁ, BLATENSKÝ VRCH a VLČÍ JÁMY – Potůčky – druhá část Ježíškovy stezky u Božího Daru – 3. den

Dneska máme opravdu nabitý den. Mirek nám nabídne, že bude řídit a tedy jedeme jen jedním autem – velkorysě a my jsme náramně vděčné. Hned po snídani se rozhodujeme navštívit Klínovec. Koukáme na něj sice stále z jídelny, ale návštěvu bychom si neodpustili. Počasí tedy stále nic moc – zaplať bůh neprší, nesněží, ale je hodně špatná viditelnost – prostě inverzní počasí. Za chvíli už kroužíme zatáčky na vrchol Klínovce.

Hora leží 1244 metrů nad mořem a je to nejvyšší vrchol Krušných hor. Jde o čtvrtou nejpromitnější a druhou nejizolovanější českou horu.

Je zde zhruba takové počasí – ale máme kliku – alespoň na chvíličku se sluníčko přece jen prodere a tak dohlédneme alespoň na vrcholky věží !

Na vrcholové plošině se nachází v současnosti uzavřený hotel s 24 metrů vysokou rozhlednou. Ta je nově opravená a zprovozněná. Najdete zde také telekomunikační věž vysokou 80 metrů. Z Jáchymova vede k vrcholu lanovka. Rozhledna i hotel jsou nejstaršími a nejvýše položenými budovami v Krušných horách.

V roce 1817 postavilo město Jáchymov na vrcholu vyhlídkovou věž, která v roce 1868 shořela. Tuto první vyhlídkovou věž navštěvovali často i lázeňští hosté z Karlových Varů,

odkud přijížděli kočáry taženými koňmi. V roce 1883 začal krušnohorský spolek z Jáchymova se stavbou kamenné rozhledny. Ta byla v srpnu následujícího roku pod názvem Kaiser-Franz-Josephs-Turm - tedy Věž císaře Františka Josefa - slavnostně otevřena. Věž vysoká 24 metrů stojí na vrcholu dodnes – konečně byla opravena - alespoň ona! Na její vrchol vede 75 schodů.

Kvůli silnému větru

panujícimu téměř celoročně byla vrchní plošina rozhledny zastřešena, od roku 1888 ji kryla skleněná střecha. Vstupné v té době bylo 10 krejcarů. S rozvojem turistiky bylo rozhodnuto o přístavbě sloužící k ubytování. Ta byla otevřena 18. srpna 1893. V provozu byla každoročně od 1. května do 30. září a mimo provizorního ubytování pro deset osob poskytovala i teplá a studená jídla. Spolu s přístavbou to byla zřízena i stáj pro osm koní.

V roce 1897 byla na Klínovci zřízena i poštovní stanice, která za první léto provozu odeslala do Božího Daru přes 7 000 zásilek. V roce 1907 byla přistavěna ještě jedna budova s prostornou halou se stylovým kazetovým stropem, zobrazujícím znaky českých krušnohorských měst. U příležitosti jubilejní výstavy pořádané na počest císaře Františka Josefa I. v ní byly vystaveny průmyslové a řemeslné výrobky z českého krušnohoří.

Před vypuknutím první světové války byl hotel rozšířen a přistavěno bylo další patro. Současně byla dřívější stáj přestavěna na další ubytovací prostory a celý komplex byl opláštěn dřevem, které se na něm dochovalo dodnes. V roce 1913 měl hotel 40 ubytovacích místností pro 80 lidí. Vedle stájí pro 35 koní zde byly i garáže pro automobily.

Se vznikem Československa, ke kterému území připadlo, zmizela i dvojjazyčnost v názvu hory, nejprve byl vybrán a používal se název Klín. V druhé polovině dvacátých let se název ustálil na dnešní Klínovec.

Dříve byla na vrcholu i meteorologická stanice. Počet turistů prudce vzrůstal zejména díky výstavbě silnice přímo na vrchol a také proto, že z Karlových Varů sem pravidelně jezdil autobus. Koncem dvacátých let byl komplex opět rozšířen a počet lůžek se zvýšil na 100.

Pro zimní sporty byly na svazích směrem k Jáchymovu vybudovány sjezdovky a sáňkařská dráha. Směrem k Oberwiesenthalu byl od roku 192 v provozu skokanský můstek

Po válce nesla hora oficiální český název. V současné době prochází celý areál rozsáhlou rekonstrukcí – okolní budovy věže jsou opravdu v dost tragickém stavu...

Hlavní dominantu Klínovce dnes tvoří 80 metrů vysoká telekomunikační věž. Na vrchol vede sedačková lanovka a několik lyžařských vleků

Z Klínovce vyrážíme do nedalekých německých lázní Kurort Oberwiesenthal. Původně jsme chtěli vyjet z městečka na nejvyšší horu v této německé části - Fichtelberg . Ale počasí je dost hnusné – výhled žádný, takže se rozhodujeme pro další zdejší atrakci –mořské akvárium.

OBERWIESENTHAL je nejvýše položené město v Německu (914 m. n. m.) ležící mezi Klínovcem a Fichtelbergem. Fichtelberg je pak se svými 1 214,6 metry nejvyšší horou východního Německa - bývalé NDR - a druhým nejvyšším vrcholem Krušných hor.

Oberwiesenthal byl založen pány ze Schönburgu jako hornické sídlo díky nalezišti stříbrné rudy. Těžba probíhala až do devatenáctého století, poté se město přeorientovalo na turistický ruch a zimní sporty. Od roku 1963 je Oberwiesenthal lázeňským městem – jsou zde termální lázně, Kneippovy stříky i vodoléčba

Další místní atrakcí je i jízda parní lokomotivou Oberwiesenthal–Cranzahl. Projížďka vlakem poháněným párou, ve vozech vyrobených v letech 1913–1932 je údajně skvělým zážitkem nejen pro děti, ale i pro dospělé. Jediněčná úzkokolejná trať kopírující z větší části státní hranici se SRN.

Na trati dlouhé 17 kilometrů spojující města Kurort Oberwiesenthal a Cranzahl zažijete pocity nostalgie v půl století starých parních lokomotivách.

Čas jízdy v jednom směru trvá přibližně jednu hodinu, po cestě je 9 zastávek, na většině z nich jsou připraveny nějaké turistické atrakce.

My si nejprve prohlédneme místní nádraží s informačním střediskem a pak se chystáme do akvária. Asi 3x se ptáme na cestu a konečně jsem na místě.

Podmořský svět Meeres Aquarium am Fichtelberg zde nabízí v 38 akváriích více než 500 ryb v jejich "přirozeném" prostředí.

Je zde útulno, teplo a akvária jsou mimořádně krásná. Na 17 metrů dlouhém korálovém útesu objevíme bezpočet barevných ryb a korálů. Vidíme podivné druhy ryb, zvláštností jsou

živoucí fosilie, které se vznášejí ve vodě a skýtají pohled do minulosti. Mořští koníci se pohupují ve větvíčkách korálů, úhoři se vynořují ze dna jako vycházkové hole. Kromě toho obdivujeme spoustu brouků, pavouků, krabů a hlemýžďů v různých podobách.

Nemůžeme se vynadívát na nádherné barvy a tvary – ale nedá se nic dělat, musíme dál. Ještě si projdeme městečko. Má hezké náměstí s poštovním obeliskem na kterém je erb města.

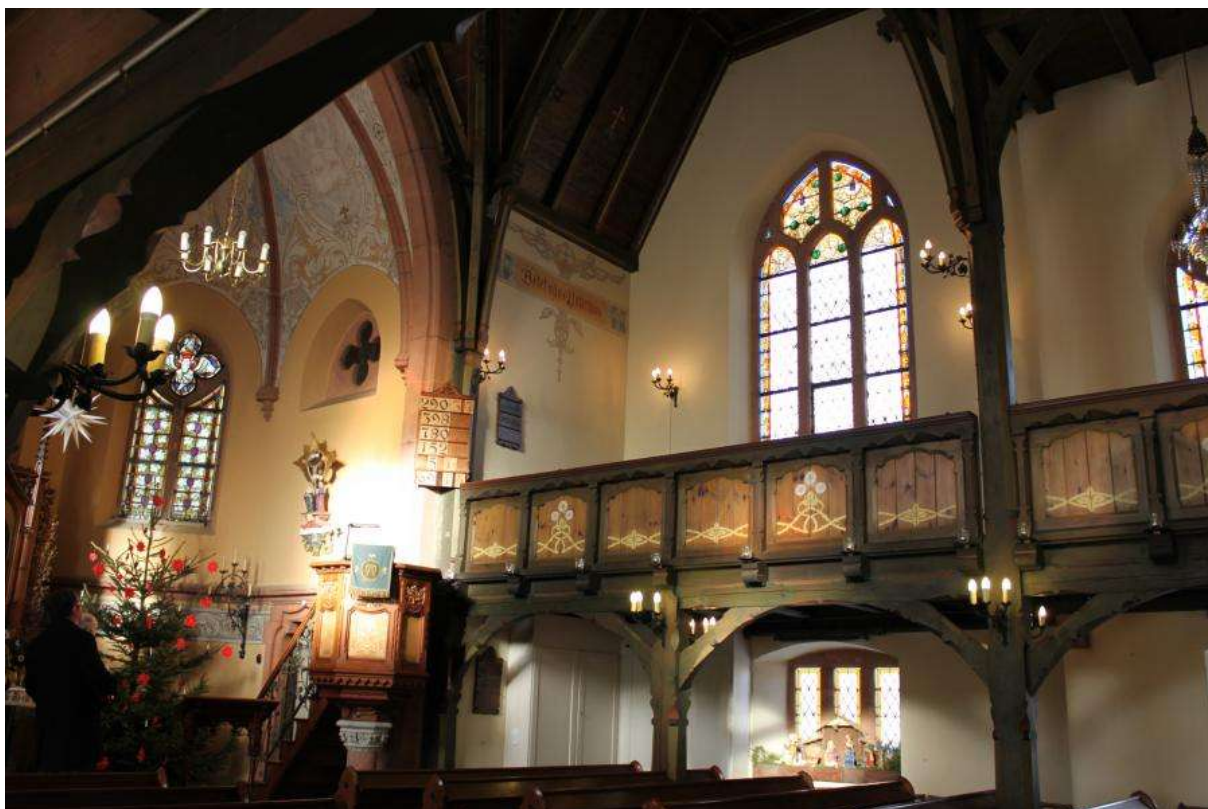

Zdejší velký kostel Martina Luthera tvoří krásnou dominantu města. Ale je bohužel zavřený. Škoda – vypadá, že má opravdu hezký interiér

Něco málo dobrot nakoupíme v samoobsluze, u které parkujeme a pokračujeme v naší cestě

Další zastávkou je **Blatenský vrch**. I přes hrbatou lesní cestu, vyjede Mirek až nahoru. Zde stojí 21 metrů vysoká rozhledna.

Rozhledna na Blatenském vrchu je nejmladší, ale nejvýše položenou ze čtveřice rozhleden centrálních Krušných hor (Klínovec, Plešivec, Tisovský vrch, Blatenský vrch). O její vznik se zasloužil Spolek pro zimní sporty z Horní Blatné, který chtěl poblíž města vybudovat turistické a lyžařské středisko. Stavba podle projektu chebského architekta Karla Matusche byla zahájena v roce 1912. Ještě před zahájením zimní sezóny byl 5. července následujícího roku horský hotel s restaurací a vyhlídkovou věží slavnostně otevřen. Rozhledna byla pojmenována Zitina vyhlídka na počest arcivévodkyně a budoucí poslední rakouské císařovny

Zity Bourbonsko-Parmské.

Horský hotel byl velmi oblíben a v roce 1927 byl rozšířen o přístavbu sálu. Hotel vyhořel v padesátých letech. Po druhé světové válce byl objekt obsazen pohraničním vojskem a zcela zchátral. Hotel s restaurací musel být stržen a zůstala pouze samostatně stojící kamenná rozhledna – memento a vzpomínka na staré časy. Jednadvacet metrů vysoká vyhlídková věž je postavena z kamene a dřeva. Odměnou za

výstup po 85 schodech je kruhový výhled na nejvyšší vrcholy Krušných hor – Klínovec (s rozhlednou a televizním vysílačem), Fichtelberg, Božídarský Špičák a také na Plešivec a Tisovský vrch (oba s rozhlednami).

Panorama z rozhledny - my jsme tohle ovšem neviděli

Parkujeme přímo pod rozhlednou. V kiosku připravuje muž svařák pro zahřátí. Ptám se, zda je rozhledna otevřena a jeho odpověď mě docela pobaví – A co by jste dnes chtěla vidět??

No – chtěla bych alespoň nahlédnout dovnitř – ale bohužel. Skutečnost je na tom prvním obrázku.

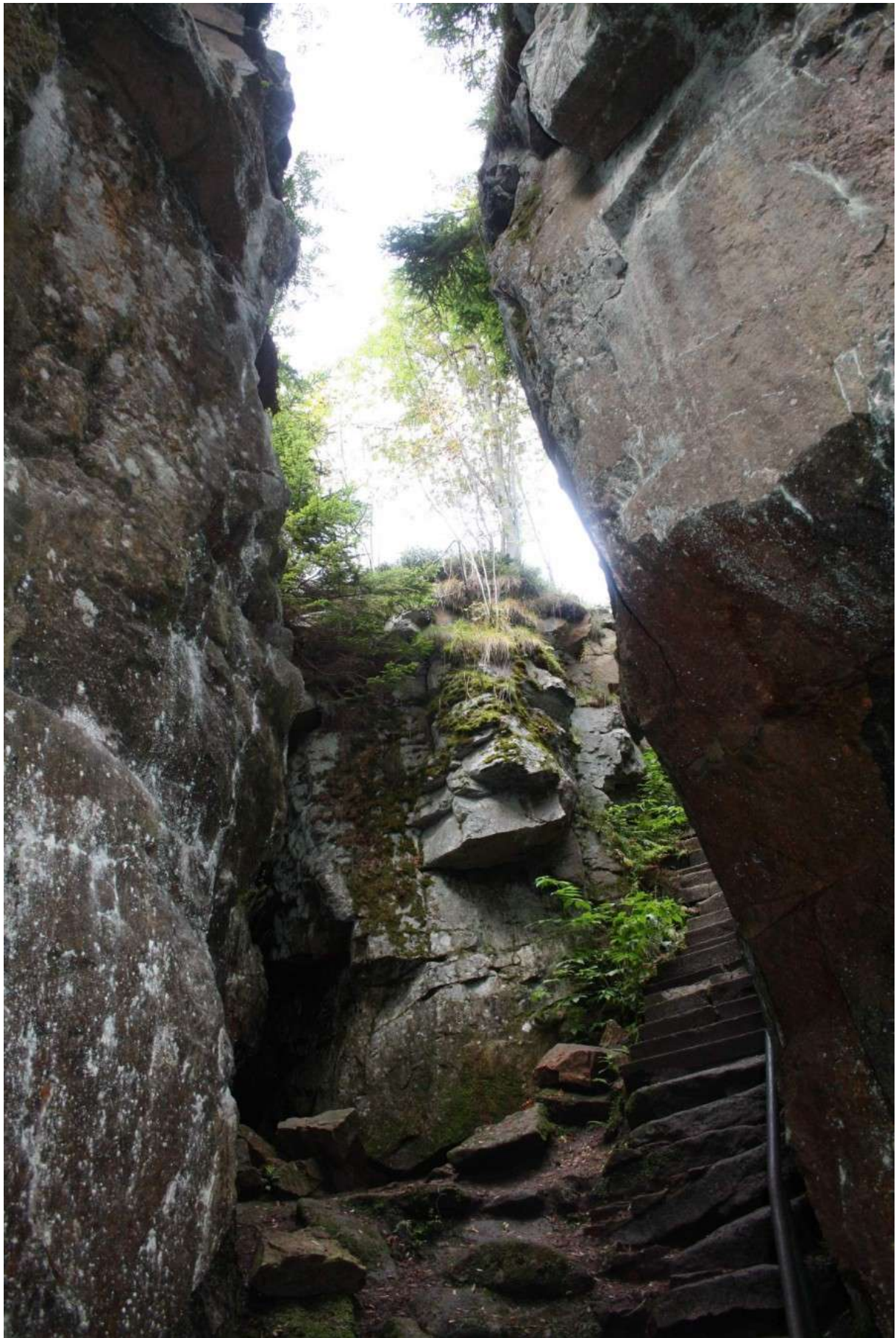

Tak alespoň rozhlednu obejdeme a vydáme se na prozkoumání nedaleké Ledové jámy a Vlčích jam. Scházíme z prudkého kopce a za chvíli už stojíme u propasti.

Ledová jáma je

pozůstatkem dolu Jiří na žíle Kammergang. Těžba zde skončila v roce 1837. V nejhlubší části dosahuje jáma hloubky 15 metrů. Díky tomu a také úzkému tvaru tolik necirkuluje vzduch a vzniká tudíž specifické mikroklima. Po celý rok se tady udržují velmi nízké teploty a na samém dně propadliny leží tzv. jeskynní led. Tento úkaz je způsobován specifickou teplotní inverzí. V poslední době je však ledu málo. Jedním z důvodů je možná i to, že v červenci roku 2004 došlo k téměř neuvěřitelnému, ale trochu smutnému příběhu. Skupina Němců z Klingenthalu odtud vybrala dvě tuny sněhu, aby jej mohla použít při soutěži ve stavbě sněhuláků. Vliv na úbytek sněhu má ale také odlesnění části Blatenského vrchu. A tak je lepší zavzpomínat na dobu dřívější, kdy zajímavější a účelnější využití našel sníh ze Sněžných jam v říjnu roku 1813. Tehdy posloužil k ošetření vojáků zraněných při bitvě národů u Lipska. Převoz volskými spřeženími trval šest dnů. Aby led neroztál, byl pokryt pískem. Lékaři z Lipska využili led ze Sněžné jámy ještě o sto let později, v roce 1913, kdy už jej převáželi autem, což trvalo pouhých osm hodin. V dobách, kdy nebyly chladničky, se led odtud také občas uplatnil i v Karlových Varech, kde si jej objednávaly hotely a cukrárny.

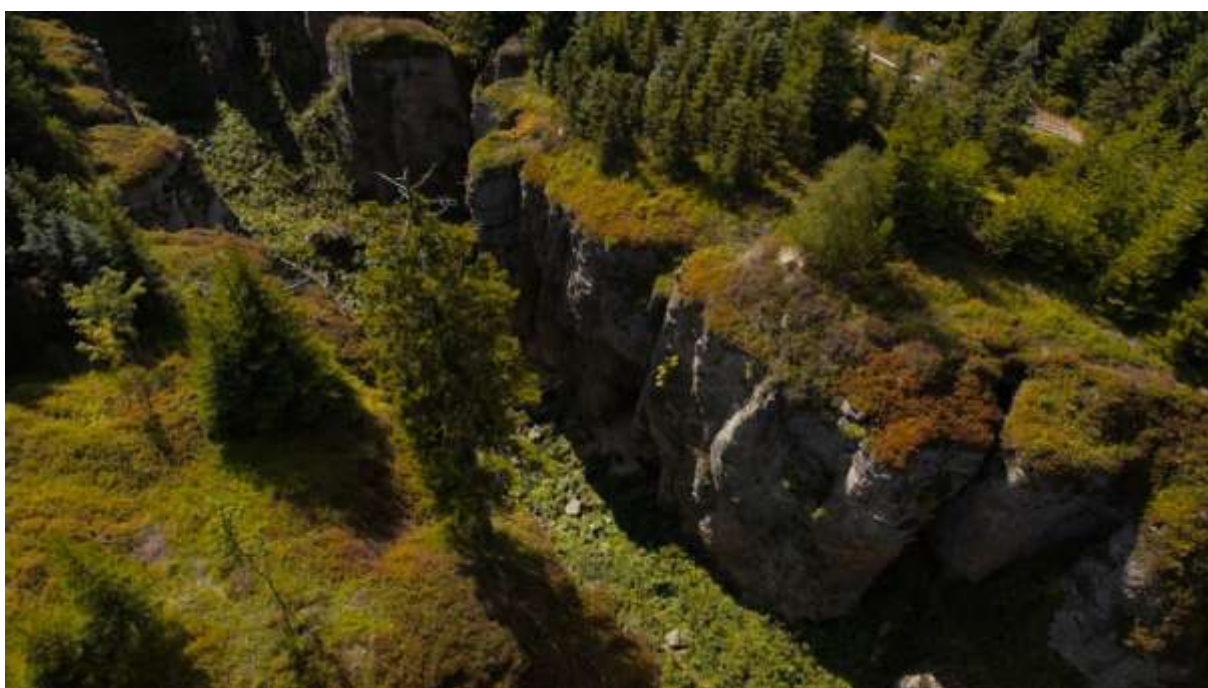

Kousek pod Ledovou jámou na nás čeká další nádherná divočina

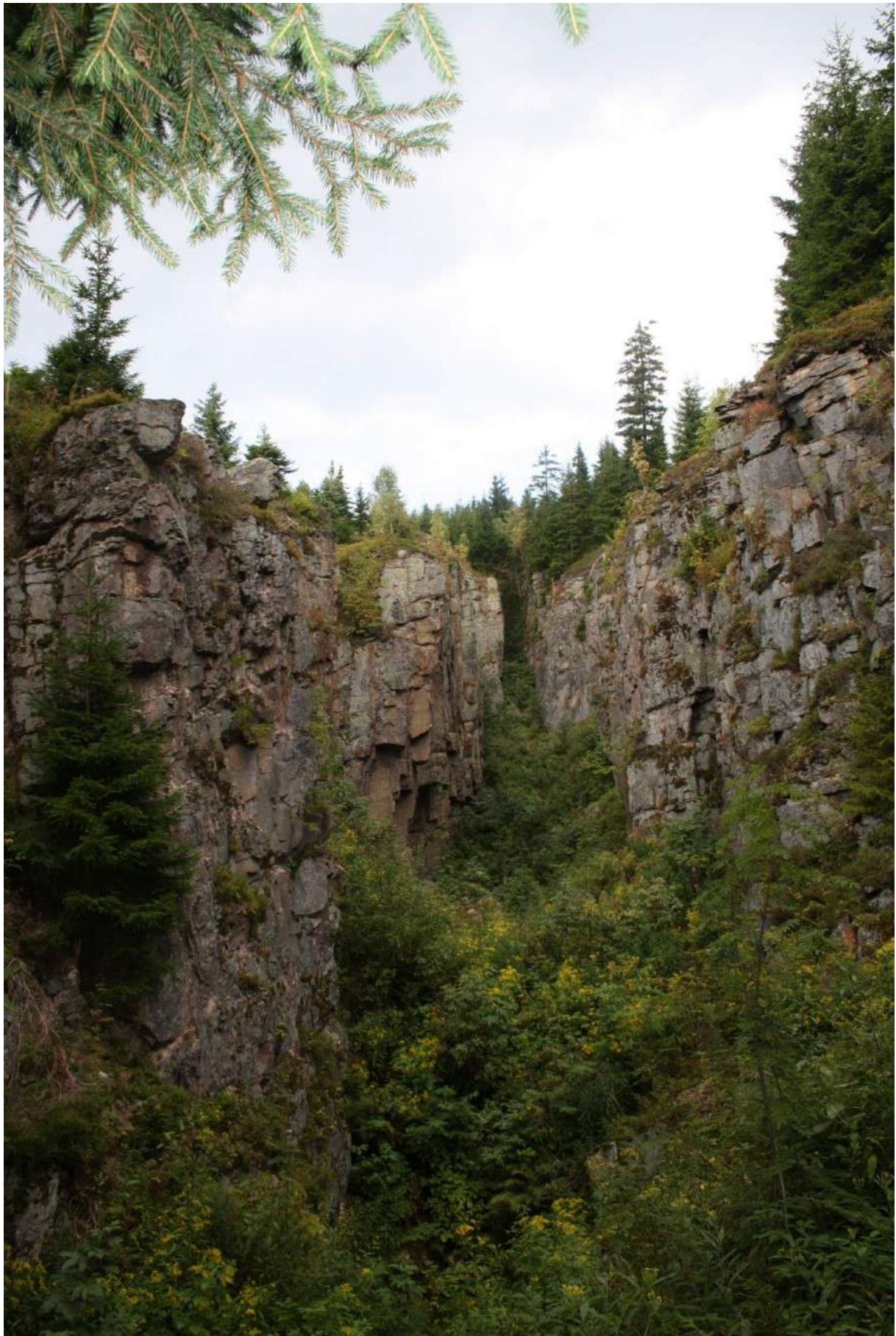

Úchvatná Vlčí jáma (Wolfspinge) je pozůstatkem dolu Wolfgang, který byl největším dolem v okolí Horní Blatné. Těžba zde probíhala hlavně v 16. století a pracovalo se až 35 metrů pod

povrchem země. Stěny a stropy propletených, dávno nepoužívaných šachet a dómů se propadly a vznikla tak až 200 metrů dlouhá, 25 metrů hluboká a 40 metrů široká proláklina. Balvany na dně zčásti zarostlé jámy, úzké trhliny, zbytky starých temných chodeb a divoká okolní krajina přidávají Vlčí jámě na tajemnosti.

Po prohlídce bývalého dolu, se oddělujeme. Hrdličkovic se vydávají zpět do kopce k zaparkovanému autu, a my tři se naopak pouštíme z kopce do nedaleké obce Blatná

Malebné horské městečko a oblíbené centrum zimní i letní turistiky bylo založeno roku 1532 s jasnou představou úspěšné hornické budoucnosti. A díky bohatým ložiskům cínu se tento sen také rychle naplňoval. Svého vrcholu dosáhla Horní Blatná v 60. letech 16. století, kdy počet obyvatel dosáhl dvou tisíc. Na život si tehdy lidé vydělávali především těžbou ve 40 okolních dolech.

Nic však netrvá věčně, a tak se místní idylka začala vytrácet spolu s ubývajícími zásobami rudy. Roku 1739 byla sice objevena nová žíla, počátkem 19. století ale doly postupně zanikly. A to definitivně. Drsný horský život naštěstí v místních vypěstoval neobyčejnou přizpůsobivost, která jim brzy pomohla objevit jiné způsoby obživy. Začali se věnovat výrobě pocínovaných lžic, rukavičkářství, krajkářství a dobývání rašeliny. Zlom v poklidném životě horalů nastal s obrovským rozvojem cestovního ruchu, kdy lidé začali objevovat utajenou krásu Krušných hor.

Horní Blatná je dnes jediným celistvě zachovalým renesančním městečkem v západních Čechách, kterému dominuje kostel sv. Vavřince.

Další výraznou stavbou je hrázděný dům z 18. století

Slouží jako pobočka Karlovarského muzea, kde se můžete seznámit s historií těžby a zpracování cínu. Najdete tu např. cínové nádoby, modely důlní techniky a mineralogické sbírky.

V podstatě ve stejný okamžik se sejdeme u místního kostela – Hrdličkovi přijíždí autem a my přicházíme od Vlčích jam. Opět všichni společně vyrazíme do blízoučké hraniční obce Potůčky.

Čekáme sice velké tržiště, ale to co vidíme, je opravdu nad naše očekávání. Zboží vietnamských prodavačů prostě teče do ulic městečka.

Zatím něco málo o historii.

Na svazích, rozrušených četnými potoky a potůčky, se přímo na státní hranici se SRN rozkládá obec Potůčky. Nadmořská výška se na území obce pohybuje od 695 m n. m. při potoku Černá až po 1043 m n. m. na Blatenském vrchu.

Tato Krušnohorská obec se během posledních dvou desetiletí stala synonymem pro vietnamské tržiště. Rozlehlé zastřešené haly stále lákají davy nakupujících a bude to bezpochyby to první, na co vám padne zrak, vylezete-li na některý z okolních kopců. Obzvlášť v přímém kontrastu s historickou tvářou sousedního Johanneorgenstadtu. Na druhou stranu je pravda, že Potůčky díky této nákupní turistice dost zbohatly a mohly tak investovat značně

prostředky do rozvoje obce. Jedním z nejviditelnějších výsledků je sportovní areál s krytým bazénem a tenisovými kurty.

Jméno obce bylo pravděpodobně odvozeno od četných zdejších potoků a potůčků, které protékají horskými svahy. Místo ovšem zůstávalo bezejmenné až do roku 1723, kdy ho jeden saský kronikář označil názvem Breitenbach. Současný název se poprvé objevuje teprve po 2.

světové válce

Historie obce ovšem sahá mnohem hlouběji, až do 16. století. Její kořeny jsou, jak jinak, spojené s těžbou cínu, stříbra a železa. Území Potůčků bylo dlouhou dobu předmětem vlastnických sporů mezi Čechy a Saskem, konečné rozhodnutí padlo až roku 1546. Tehdy bylo natrvalo připojeno k Českému království.

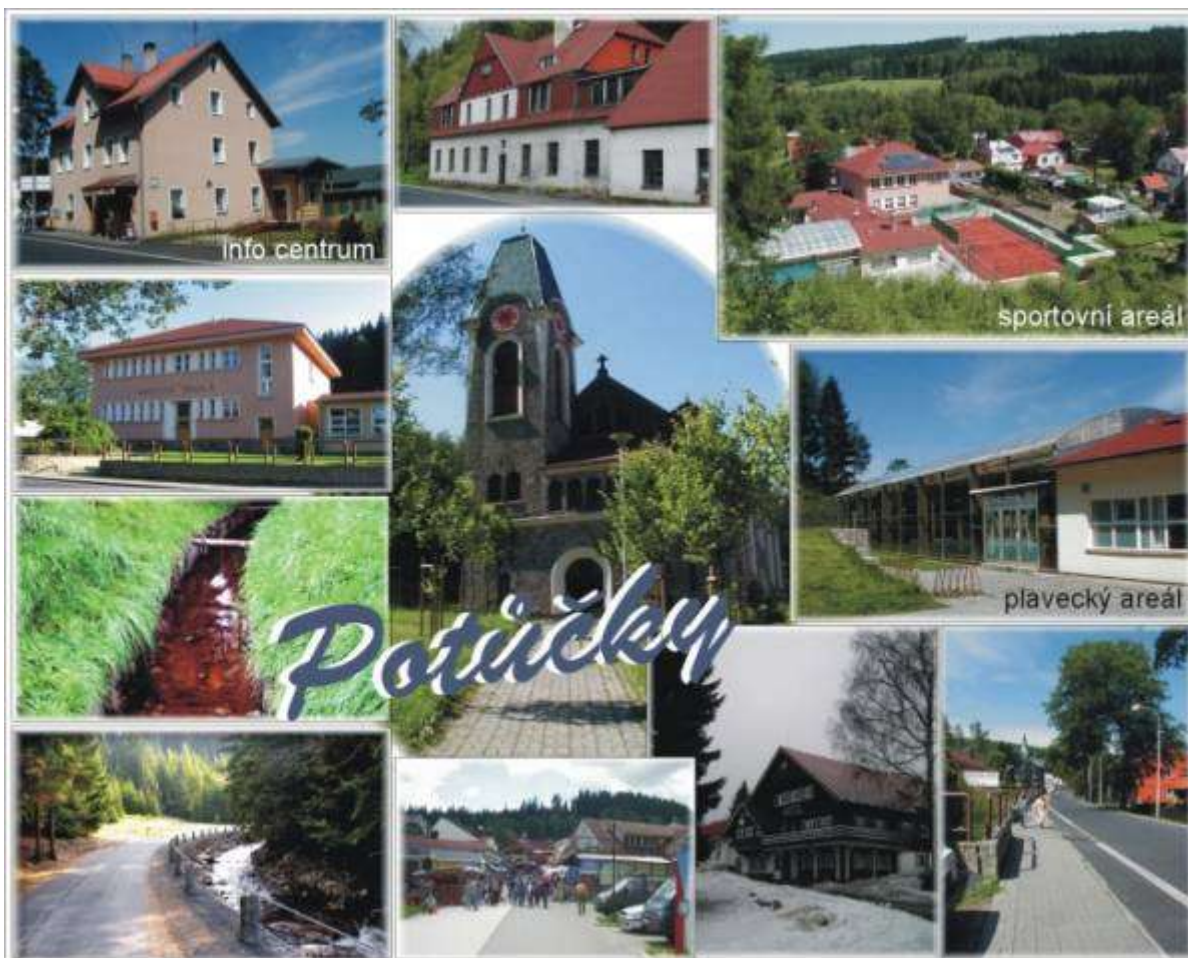
Zásoba nerostných surovin se nicméně postupem let tenčila, a tak museli místní přejít na jiné zdroje obživy. Rozšířilo se paličkování a barvení látek a kůží, později zde začala fungovat továrna na výrobu rukaviček. Známa je i místní papírna, kde se ruční výroba lepenek zachovala dodnes. Velkým přínosem byla železnice spojující Potůčky a Karlovy Vary, dokončená roku 1899.

Johanngeorgenstadt, oddělený od Potůčků pouze Blatenským potokem, založili emigrující protestanti po roce 1620. Spojení mezi těmito dávnými sousedy bylo dlouho přerušené a naplno se obnovilo až po pádu železné opony. Dnes v Potůčkách najdete i hraniční přechod pro pěší, kudy se můžete vydat za poznáním německé strany Krušných hor. Pro posilnění před začátkem výletu se nabízí např. památný hostinec Dreckschänke, starý více než 150 let

Dominantou obce je kostel Navštívení Panny Marie, dokončený roku 1911.

Nejprve váháme, zda vůbec zastavit, ale nakonec zaparkujeme a jdeme do víru všelijakého zboží. Úspěšně nakupujeme - já batoh, Šárka kabelku, teta panenku s mnoha oblečky .. Ale nejméně hodinu strávíme v obchodě s keramikou, hračkami a vánočními ozdobami.

A po úspěšném nákupu opět nasedáme do autíčka a popojedeme až na vrchol hory **Plešivec**.

Čedičová kupa Plešivec v Krušných horách dosahuje nadmořské výšky 1028 metrů. Její příkré svahy tvoří suťová pole. Nachází se 2 km jihovýchodně od městečka Abertamy. Na vrchol Plešivce vyjíždíme po asfaltové cestě - jak jinak než plné ostrých zatáček. Stavíme na parkovišti pod vyhlídkovou věží. Osmiboká rozhledna je vysoká 16 metrů. Z jejího

ochozu je údajně úžasný výhled přes hřebeny Krušnohoří. My se dnes ale ani nepokoušíme na rozhlednu dostat – ostatně chcete-li se dostat na rozhlednu, musíte projít jídelnou horského hotelu a zaplatit 10 Kč. Tuto možnost máte po celý rok denně od 10.00 do 20.00 hod.

Rozhlednu na Plešivci postavila parta nadšenců z abertamského Spolku přátel přírody roku 1895. O třináct let později k ní přibyl dodnes fungující horský hotel s restaurací.

My si v restauraci objednááme pouze polévku – kulajdu – jenom za polévku chtějí 70 Kč!
Hotelová restaurace je fakt dost drahá – vezmeme li v úvahu, že přijde rodina s dětmi – no

potěš pán Bůh! Na druhou stranu musím uznat, že polévka je výborná !!

Plešivec je spojen pupeční šňůrou s vesnicí Abertamy, které byly založeny již v roce 1529 jako hornické městečko. Jak jinak - vždyť i název Krušné hory je od slovesa "krušit" - tedy těžit. Nyní je však život v Abertamech opravdu docela krušný - nedá se říci, že by v nich nějak

pulzoval život. Dříve je držely nad vodou Rukavičkářské závody a byla zde vojenská posádka.

V zimě se Plešivec a jeho okolí mění v moderní lyžařský areál, kde najdete více než 10 km sjezdovek a 3 čtyř-sedačkové lanovky.

Po tak trochu ošizeném pozdním obídku se vydáváme na zpáteční cestu. Ale ještě je brzy na večeri, takže se s Mirkem domlouváme, aby nás tři vysadil u jezera **Myslivny**. Chceme dojít

skoro celou zbývající část Ježíškovy NS. Dříve bývaly Myslivny významná osada , dnes je zde vodní dílo Myslivny.

V roce 1954 byla v Myslivnách přehrazena říčka Černá a vznikla vodárenská nádrž zásobující pitnou vodou Jáchymov.

Mezi první a druhou světovou válkou žilo v obou částech Mysliven kolem 120 obyvatel, kteří se živili převážně zemědělstvím - největším statkářem byl Josef Wolf se 17 hektary půdy - lesními pracemi a paličkováním krajek. V osadě existovala jednotřídka, byl zde hostinec Zur Waldesstille (stál do roku 1946), obchod se smíšeným zbožím, trafika, dva obchody s dřívím.

V blízkosti nádrže se nacházejí historické technické památky po středověkém dobývání rud. Důležitý je obnovený Blatenský příkop, který byl vybudovaný v 16. století. Byl dlouhý 11,65

km a přiváděl vody z Božího Daru do Horní Blatné. Další památkou jsou tzv. sejpy – haldy hlušiny.

Jdeme minimálně 2 kilometry po strašně dlouhé rovině mezi lesem. V příkopech pod smrčky se krčí nádherné muchomůrky. Bohužel – to jsou jediné houby, které jsme viděly.

Opět se setkáváme s pohádkovými postavkami jako jsou Nimbusek a Kumulusík, Skákoš se skluzavkou Sešupka ,netopýrek Pírek s prolézačkou Paraván, Mrakor nebo Pořádníček

Asi po hodině a něco docházíme do Božího daru. Zde na nás v restauraci sv. Hubert čekají Hrdličkovic.

Dáváme si pivečko a všechny tři dohromady jedny pečená žebírka – jsou prostě báječná!!
Ještě nežli definitivně opustíme Boží dar, podíváme se i do místního muzea

Dnes jsme měli opravdu nabitý den – shlédli a stihli jsme toho hodně a vše bylo moc pěkné.